

Markéta Čekanová

Míťa + ARLENA

(krátké příběhy)

JAK MÍŤA NESBALIL ARLENU NA BRUSLÍCH

Můj brácha je fakt divnej. Máte staršího bráchu? Tak si to představte: zatímco já jsem měla prvního kluka, ještě mi nebylo patnáct, Míťa je pořád panic! A to už mu bude z měsíc třicet. No, divnej. V sedmnácti mu dala jedna kopačky, ale on se rozhod, že je to jeho osudová a že jí zůstane věrně a že ona třeba přijde k rozumu...Takže nic.

Až teď. Zblbnul do Arleny. To je ta největší blond slepice v celém městě. Chodí do béčka, nosí jen značkový hadry a co nestojí aspoň tři tisíce, to by na sebe nikdy nevzala. Kluci se z ní můžou pomátnout. Dlouhý nohy, dlouhý kysličníkový vlasy, hubená jak reklama na Buchenwald, voči, jako by měla Basedowku, mluví jak tříletý dítě, ale kluci jsou z ní štajf. Náš Míťa taky, ikdyž je o jedenáct let mladší než on. Ale to by fakt musela bejt Arlena na hlavu padlá, aby si ho vůbec všimla. Brácha váží metrák, měří dva metry, je zrzavej, fousatej a kromě fotbalu ho nezajímá fakt nic. Teda až na Arlenu.

Letos, že byla taková dlouhá zima, se Míťa rozhod, že Arlenu uloví sportem. Totiž: zval jí už párkrát do kina a na fotbal a na večeri, ale vona vždycky udělá „Pch“, pohladí ho po tváři a jako malému blbečkovi řekne „Ale Mítěnko“ a jde. Arlena umí spoustu sportů. Před tejdnem ji viděl, jak se prohání na bruslích po rybníce. Kroužila piruetky, skákala jak na olympiádě a kluci, co čučeli okolo, měli u huby rampouchy, jak po ní slintali. Náš blbec taky.

„Vladěno, nauč mě to taky,“ řek mi druhej den, když jsme zase šli na rybník. Jo, kdysi jsem bruslila, leccos eště umím. Ale brusle mám tupý, že bych s nima nepřekrojila ani plastelínu, led je samej hrbol... „No dobře,“ řekla jsem. Míťa se postavil na nohy, zavrával a vyjel vpřed. Normálně, když hraje hokej, vopírá se vo hokejku, takže není vidět, že vlastně moc bruslit neumí. Ale teď to teda vidět bylo.

Golem se šinul po rybníce, balancoval jak opilá provazochodkyně, no hrůza pohled. Pak se pokusil o holubičku. „Ta má ptačí chřipku, ne?“ zhodnotila jsem jeho paskvilnej pokus, načež on upadl hubou na led. Kupodivu ho to neodradilo. „Překládačku,“ poručil mi. Rozjela jsem se. Zíral. Pak to zkusil taky. Doprava – dobrý. Doleva se mu ale ty špajzky motaly a motaly – a flák, už byl zase na zemi.

Dívala jsem se na něj a jen tak dělala buřtíky, to je takovej dětskej prvek: nohy od sebe, k sobě, od sebe, k sobě. Míťu to zaujalo. Od sebe. K sobě. Od sebe...od sebe...od sebééé. „Ty vole, dyť se roztrhnu! Udělej se mnou něco,“ ječel jako pomínutej, nohy skoro v rozštěpu, voči vytřeštěný jako Arlena. Mohla jsem se strhnout smíchy. Podala jsem mu ruce, aby se zved. Jenže on se začal kymáčet jako televizní věž ve větru. A lomcoval i se mnou. „Stuj klidně!“ zařvala jsem, ale to už jsme se váleli na ledě voba.

A pak se to stalo. Na rybník přišla Arlena. Za ní pět kluků, jako psi. Založili tábor u vedlejšího vodhrabaného kluziště. Arlena si začala ladně vobouvat brusle a brácha se ztopořil. Stál tam jak to největší tvrdý Y na světě. Když ten blondátek úkaz začal kroužit piruetky, brácha už vůbec nevnímal. Ladně se rozjel přes naše kluziště. Teda on si myslel, že ladně. Golem, bílej od sněhu po těch pádech, se potácel po hrbolatým ledě, zastřenej pohled, rukama mával jak vrána na odletu z Čech...

Až mu do cesty vstoupil sníh. Ten, co vám zůstane na rybníce po odhrabání jako mantinel. Míťa do něj najel ve své plné rychlosti. Zavrával. Rozhodil ruce. Ale kupodivu neupad. Přeskočil sněhovej mantík a kymácel se po zasněženým ledu dál, k Arleně. Kejval se na všechny strany, rozhazoval rukama nahoru, dolů, do stran...

Arlena nic. Ale z dalšího kluziště se k němu začala blížit skupinka kluků. Co mu chtěj? Že by mu šli rozbít hubu, aby neoslňoval Arlenou? Tu přeci oslňuje každěj v tomhle městě – a ona na každýho kálí. Míťa se zastavil. Kluci už byli jen pár kroků od něj. Zavrával a rozhodil ruce. Kluci zajásali a taky začali mávat.

Jela jsem k nim. Loni jsem absolvovala speciální kurs, abych mohla pomáhat postiženejm, takže za chvílku mi bylo všechno jasný: „Brácho, to jsou hluchoněmý a přijeli si s tebou pokecat. Prej máš pravdu, včera se na ten hokej fakt nedalo koukat. Švédové to našim natřeli oprávněně. Ale nechápu, proč meleš ještě něco o dinosaurech.“

JAK MÍŤA NESBALIL ARLENU NA AUTO

Na jaře začala Arlena jezdit do školy autem. Teda ne že by řídila, na to měla nějakýho maníka, na rozdíl vod auta měl rádně přetočenej tachometr. Ale bourák měl dobrej. Stříbrnej meďour, tmavý skla, dost gůt. Po třech tejdnech ale šlus a děvče zase capkalo pěšky. Někdo říkal, že mu stařena doma vyčápla, že se tahá s Arlenou a zkrátila mu vodítko.

Brácha pochopil svou příležitost. Začal voblejzat autobazary jak nadrženej medvěd úly a hledal si bourák. Až doteď totiž jezdil sockou a za volantem seděl naposled v autoškole. Jenže to mělo háček: auťáky, co by se mu líbily, stály tolik, že by musel deset let hákovat nonstop a bez jídla, aby na ně vůbec našetřil. A ty, na který by možná s pomocí boží, strany a vlády dohromady dal, to zas byly takový plečky, že se jinam než k cestám pro hnůj fakt nehodily. Míťa propadl depresi.

„Ale vždyť on na to auto může mít raz dva,“ řekl mi spiklenecky Vojta, náš společnej kámoš.

„Máš ještě ten los?“ zeptala se Zitka, jeho holka.

„Los?“

„No ten, co si Míťa koupil na pouti v tý dobročinný loterii,“ vysvětlila.

Začalo mi svítat. Pro tydle dva nebyla nikdy žádná bejkárna dost velká, aby ji neudělali. Šla jsem skoro najisto. Byl v kapse bundy, co jsem ji tenkrát měla na sobě.

Druhej den zazvonil Míťovi mobil: „Dobrý den, tady Marie Mašková, dobročinná loterie. Před měsícem jste si koupil los naší loterie. Je mým potěšením sdělit vám, že jste vyhrál.“

Míťa třesl očima, jako by měl zácpu, rudnul a blednul, dejchal jak dědek Brantl, když běží do kopce za mladou holkou.

„Kolik?“

„Milion!“

Měla jsem co dělat, abych se nesmála.

„Ty vole, Vladěno, já jsem vyhrál. Meloun.“

Teď šlo vo to, udržet ho v napětí, vymyslet další dějství a dotáhnout všechno do konce. „A co s nim budeš dělat?“

„No co – koupim pořádný auto. Ne nákou deset let jetou škatuli, co hrká jak tratar a z vejfuku se jí kouří, jako kdyby jezdila na dřevoplyn a mrtvý myši! Třeba meďoura!“

Byl fakt rozjetej. A měl docela radost, což mě mrzelo, protože jsem věděla, jak to bude dál. Brácha ale začal vobcházet kšefty s autama, skoro si je už chtěl zamlouvat, chtěl nakupovat blbiny a drahý věci. Musela jsem ho krotit, aby nenašlehal dluhy.

„Hele, to byla ňáká sranda ne? Já jsem nic nevyhrál,“ začínal pochybovat, když jsem mu zakazovala nový video, satelit a počítač.

„To určitě ne, ale počkej, až ty prachy fakt budeš mít. Pak je buchnem třeba za jedinej den,“ zase jsem obracela, aby nepřestal věřit. Byla to fuška. Fakt. Nadřela jsem se jak ukrajinskej zedník.

Pak jsme ho s Vojtou a Zitkou vytáhli na čundr. Byl květen, luftem lítalo léto, nebe posypaný hvězdama, kolem ohně my a lahváče, zkrátka pohoda. Do toho telefon: „Rádi bychom vám předali vaši výhru. Přivezeme vám ji, kam si určíte, abyste si to mohl užít podle svých představ. Kde budete zítra ve dvě hodiny odpoledne?“

S bráchou to málem šlehlo.

„Vladěno, kde budem zejtra ve dvě?“

Pokrčila jsem rameny. Víc jsem nestihla.

„Doma?“

Vojta se Zitkou zavrtěli hlavou jako na spartakiádě.

„Ne, doma ne.“

Míťa dejchal jak v posledním tažení a polykal, jako byste mu do krku lili rybí tuk. Už se viděl v nablejskaný káře, jak vedle něj sedí ta blondatá blbka Arlena...

„V hospodě v Blatnici,“ napověděla jsem mu.

„V hospodě v Blatnici,“ zopakoval pitomě do telefonu.

„A to je, prosím, kde?“ zeptal se milý ženský hlas. Zitčina sestra dovede bejt někdy jako cukrová vata.

„To je... Ježíš pomozte mi, idioti!“

Sebrala jsem mu telefon a dovyřídila to. Míťa se sesul. Hned zas vystřelil: „Jau, ty vole!“ nesesul se totiž vedle ohně, ale přímo do něj. Naštěstí se zvedl včas, takže si nestihl propálit kalhoty.

V neděli jsme dřepěli v blatnický hospodě už od desíti. Co kdyby přijeli dřív. Míťa propadal střídavě euforii a depresi. V půl třetí už deprese převažovaly.

„A co žes to vyhrál?“ zeptal se jeden místní Pepa, kterej mlátil čelem vo umakart už od jedenácti.

„Meloun, kamaráde. MELOUN,“ zopakoval mu Míťa asi pošedesátý.

„Tak tady ho máš!“ ozvalo se za ním vesele.

Stál tam zbytek naší povedený party, asi pět lidí, a na stříbrným podnosu – meloun. Zelenej, kulatej, nádhernej. Ale Arlenu by nejspíš nenadchnul.

JAK MÍŤA NEOSLNIL ARLENU CHATOU

Nikdy bych nevěřila, čeho všeho je brácha kvůli tý blond kačeně schopnej. Eště před rokem se na holku ani nepodíval, skoro jsem myslela, že je buzna, ale von prej čekal na tu pravou. A to má bejt Arlena! To moh taky zajít do slepičárny a vybrat si líp.

Teď zase zjistil, že Arlena jezdí na chatu. No jako každěj, ne? Sledoval ji jak Horst Schimanski a zjistil, že princeznička kempuje na luxusní chatě u přehrady. Jednou nás se Zitkou a s Vojtou dokonce vytáh na parník, abychom si tu parádu taky prohlídli. Málem nás kleplo! Ta ratejna snad má i taneční sál, bazén a vlastní pohřební ústav!

„Brácho, na tohle nemáš,“ ujistila jsem ho a doufala, že ho ta blbóza za Arlenou konečně pustí. Nepustila. Míťa zatoužil mít taky chatu, pokud možno blízko Arleny.

Za tři dny jsem v novinách objevila inzerát: Prodám chatu u přehrady, romantický výhled, klid, příroda. Cena 300 tisíc.

Nechala jsem ty noviny ležet v kuchyni na stole. Míťa nic. Přečetl si zprávy a odložil. Děkala jsem, že si taky čtu a náhodou jsem je odložila vtevřený na stránce s inzerátama. Ten tupoun zase nic! No přeci nemůžu začít mluvit vo inzerátech s chatama! Musí ho najít úplně sám!

„Ty inzeráty seznámení fakt miluju. Ty lidi musej bejt úplně úchylný. Hele: krásná, skromná – no to určitě – hledá skotačivého zajíčka. Bože, ta musí bejt blbá! Asi jako Arlena,“ hrála jsem divadlo.

„Arlenu nech na pokoji. Ta nemá zapotřebí dávat si ňáký nablblý inzeráty.“

Ale zabralo to. Vzal noviny do ruky a začal studovat písmenka.

„Vladěno! Koukej! Ty si čteš stupidní seznámení a nevšimneš si, že je tady bombovej inzerát na chatu! Podej mi telefon!“

A už volal. Chlap na druhý straně mu potvrdil, že ta chata je vopravdu u té samý přehrady, kam jezdí Arlena a že vopravdu stojí jen tři sta papírů. Čekala jsem, že pude rozbít prasátko.

V pátek jsme se tam vypravili. Chlap mu popsal cestu – a fakt to bylo přímo naproti Arleně. Vypadalo to, že se Míťa blahem rozteče jak jahodová zmrzlina. „Jeho“ chata ho vůbec nezajímala, jen slintal na tu ratejnu, kam jezdí to vyvalený voko. Byla tam.

„Ahoj Arlenko,“ řek sladce.

„Hm,“ kejvla blondýna. Ze zrzavý vobludy za plotem jasně vodvázaná nebyla.

„Kupuju tady chatu,“ řek důležitě, ale znělo to spíš jak vod dítěte z mateřský školky, který se chlubí novým autíčkem.

„Tady?“ protáhla.

„Jo, jednu z těch naproti,“ ukázal hrdě na pidichaty za cestou, jako by ukazoval Pražskej hrad.

„To ani nevim, že je tu něco na prodej,“ řekla, jako by jí to zajímalo, ale bylo vidět, že jí to nezajímá ani za mák.

„Vidíš, co se všechno kolem tebe děje,“ zkoušel bejt jako milej a žoviální a „na její úrovni“. Což teda, řekněme si upřímně, nebude stejně nikdy.

Velkopansky se rozhlížel po chatičkách jen o číslo větších než psi boudy. Kdyby si koupil stan, měl by to pohodlnější a levnější. Jedna byla mrňavá žlutá, druhá mrňavá hnědá, třetí mrňavá zelená. A čtvrtá byla děsná kůča. Fakt spíš kůlna než chata.

„Kde ten chlap je?“ znervózněl Míťa, protože jsme tu šáškovali už asi dvacet minut a maník z inzerátu nikde. Abysme jen nestáli jako patníky začala jsem se procházet. Míťa se přidal. Když jsme došli k té pekelný kůče, vozval se děsnej řev. Dveře tý piksly se rozlítly: „Nazdar, chataři! Tak sem teď budeš jezdit na víkend? Za tři sta tisíc, jo?“

Zitka, Vojta a zbytek bandy. Ti samí, díky kterejm už brácha vyhrál meloun. Tendle seník používal brácha jednoho z nich jako skladiště kánoí.

A můj dutohlavý bratr tu byl zase v masce idiota...

JAK SE MÍŤA NESTAL OTCEM ARLENINA DÍTĚTE

Na konci prázdnin Arlena vyměkla. Buď se jí toho našeho osla zželelo, nebo se ho chtěla zbavit. Variantu, že by se do mýho bráchy zamilovala, vylučuju předem. Zkrátka napsala mu, že ho chce, že s ním chce mít dítě. Četla jsem to třikrát, fakt to tam bylo! Napsala i kdy a že na tý její chatě.

Míťa se začal mejt. Holit. K holiči zašel. Chtěl i zhubnout, ale to jsem mu vysvětlila, že stejně za šest dnů nezvládne. Tak si aspoň ostříhal nehty. Zabalil si kufr věci (nevím na co) a vyrazili jsme.

S Arlenou tam byla ještě její neskutečně tlustá kamarádka Máša, dva kluci od nich ze třídy a frajírek Hofi od nás. Všichni dohromady měli IQ asi tak 27. Míťa tu byl nepřekonatelně nejstarší, ale zjevně mu to nevadilo. Na Arlenou se vrhnul hned za vrátky. Jemně ho odstrčila:

„Počkej, lásko, nespěchej. Teď ještě ne,“ měla jsem pocit, že se dívám na film. Chovala se jako filmová star z první republiky. Pak prohlásila, že se musí vzrušit lahodnou krmí. Máša a ti dva tatrmani z jejich třídy se odebrali do kuchyně, odkud se vzápětí začal linout nepředstavitelnej smrad.

Ještě než přišlo jídlo na stůl, byl brácha už vzrušeněj. Arlena ne. Chtěl se na ni vrhnout, ale byla jako kus ledu. Po jídle prohlásila, že se vzrušení nedostavilo. Snad v noci, až vyjdou hvězdy.

Hvězdy nevyšly. Arlena trvala na svém, že bez hvězd ani náhodou. Tak jsme na tý chatě tvrdli ještě tři dny, než ty bestie vyšly. Brácha už začínal mít tik, při pohledu na bloncku skoro slintal, ale vypulený voko nic. Natřásala se, nosila se před ním provokativně v plavkách, kroutila zadkem, prsa jí div nevypadly z podprdy, brácha šilhal, ruce se mu třásly, vykřikoval ze spaní – ale Arlena čekala na hvězdy.

Konečně vyšly.

„Arlenko, lásko, tak jdem na to,“ zahuhňal zrzavej Romeo.

„To víš, že jo,“ zacvrlíkala. Bylo mi to divný, protože vokolo bylo furt lidí jak na matějský. Arlena vzala deku a že to musí dělat venku, pod těma hvězdama. Komáři žrali jako uplacený – no to bude biograf!

Filmová hvězda začala filmovejma pohybama svlíkat tu naši obludu. No v tom nočním příšeří to fakt vypadalo jako scéna z hororu Panna a netvor.

„Já chci hudbu,“ zakníkala najednou Arlena.

Dvousedklová Máša ladně rozvlnila špeky a odklusala do chaty, aby přitáhla kazeťák s nějakou příšerností. Arlena se začala kroutit a svlíkala se. Když byla jen v kalhotkách a podprdě, zase zakvílela:

„Mně nejvíc vzruší násilí. Musíš mě něčím bít.“

„Ale čím?“ rozhlížel se brácha.

„Za chatou visí nějaký kabely. Vyber si,“ zamňoukala.

A ten blbec, nahej, požranej vod komárů, hopsal po zahradě někam pro kabely. Máša a ty tři trubci se pohihňávali. Možná jsem měla bráchu odtáhnout pryč. Ale už mě s tou svojí nekonečnou zamilovaností do týhle blbky tak vytácel, že jsem se rozhodla, že bude nejlíp, když si nabije hubu. Za chvíli se vynořil ze tmy, v ruce šňůru vod vařiče nebo co. Arlena se zase začala kroutit.

„Jemně mě švihej přes zadek,“ dala instrukce. Míťa zmateně začal.

„Už jsi vzrušená?“ zahuhlal po chvíli.

„Ještě ne,“ řekla jako rampouch. „Tanči,“ poručila mu. Stopadesát kilo živý váhy se začalo vlnit. To už jsem se smála taky.

„Už se vzrušuju,“ řekla Arlena, jako by se nevzrušovala ani v nejmenším. „Ještě tak kdyby začali tančit i oni,“ ukázala na nás. „V prádle,“ dodala. Zatrnulo mi a sledovala jsem Mášu, Hofiho a ty dva magory. Svlíkli se jako by nic. No tak jo.

Muzika hrála, my jsme křepčili skoro nahý pod hvězdnou oblohou, brácha mydlil Arlenou šňůrou od vařiče přes zadek a Arlena dělala pohyby, vo kterejch si nejspíš myslela, že jsou sexy.

Vtom zahradu vosvítilo obrovský světlo a ozvalo se zachrupání šterku na cestě, jako vždycky, když zastaví auto.

„Co se to tu děje?“ už podle hlasu kliftóni.

„Co je ti po tom, vořechu,“ zavolal do tmy Hofi. To neměl dělat. Vmžiku byli mezi námi a hned vobčanky a co tam děláme, no hrůza. Prudili skoro půl hodiny. Když vodtáhli, zjistili jsme, že jsme tam jen já, Arlena, Hofi a ty dva blbouni. Míťa a Máša se zdekovali. Záhy se ukázalo, že Arlenu z celého toho tyjátru nevzrušilo zhola nic. Ale Máša byla jak nadržená jalovice.

A tak se Míťa přeci jen stal otcem. Ovšem nikoli Arlenina dítěte...